

2) Pojęcie „spalarnia” zawarte w art. 3 pkt 4 dyrektywy 2000/76 oznacza każdą jednostkę techniczną lub wyposażenie, w którym dokonuje się termicznego przetwarzania odpadów, o ile substancje powstające w wyniku tego procesu termicznego są następnie spalane, a obecność linii spalania nie stanowi w tym kontekście kryterium niezbędnego do takiego zakwalifikowania.

3) W okolicznościach takich jak w sprawie przed sądem krajowym.

— gazownię, która realizuje cel uzyskania produktów w postaci gazowej, w niniejszym przypadku gazu oczyszczonego, poddając odpady przetwarzaniu termicznemu, należy zakwalifikować jako „współspalarnię” w rozumieniu art. 3 pkt 5 dyrektywy 2000/76;

— elektrownia, która wykorzystuje jako paliwo dodatkowe gaz oczyszczony uzyskany w wyniku spalania odpadów w gazowni, zastępując w ten sposób paliwa kopalne wykorzystywane w głównej mierze w jej działalności produkcyjnej, nie jest objęta zakresem stosowania tej dyrektywy.

(¹) Dz.U. C 211 z 8.9.2007.

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 4 grudnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Unabhängiger Finanzsenat, Außenstelle Wien — Austria) — Jobra Vermögensverwaltungs-Gesellschaft mbH przeciwko Finanzamt Amstetten Melk Scheibbs

(Sprawa C-330/07) (¹)

(Swoboda świadczenia usług — Swoboda przedsiębiorczości — Przepisy podatkowe — Ulga inwestycyjna — Przepisy krajowe ograniczające korzystanie z ulgi podatkowej do towarów wykorzystywanych w stałym zakładzie położonym na terytorium kraju — Wyłączenie towarów udostępnionych odpłatnie i używanych głównie w innych państwach członkowskich — Leasing pojazdów — Zapobieganie praktykom stawiącym nadużycie)

(2009/C 19/09)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Unabhängiger Finanzsenat, Außenstelle Wien

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Jobra Vermögensverwaltungs-Gesellschaft mbH

Strona pozwana: Finanzamt Amstetten Melk Scheibbs

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Unabhängiger Finanzsenat, Außenstelle Wien — Wykładnia art. 43 WE i 49 WE — Uregulowanie krajowe przewidujące przyznanie ulgi podatkowej w związku z nabyciem nieużywanych środków trwałych (ulgi inwestycyjnej, Investitionszulwachsprämie) wyłącznie przedsiębiorcom wykorzystującym te środki w zakładzie położonym na terytorium kraju

Sentencja

Artykuł 49 WE sprzeciwia się przepisom państwa członkowskiego takim jak będące przedmiotem postępowania przed sądem krajowym, na podstawie których odmawia się przedsiębiorstwom skorzystania z ulgi inwestycyjnej w związku z nabyciem środków trwałych tylko na tej podstawie, że środki, z tytułu których jest żądana ta ulga i które są udostępnione odpłatnie, są używane przede wszystkim w innych państwach członkowskich.

(¹) Dz.U. C 269 z 10.11.2007.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 4 grudnia 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg — Niemcy) — Glencore Grain Rotterdam BV przeciwko Hauptzollamt Hamburg-Jonas

(Sprawa C-391/07) (¹)

(Rozporządzenie (WE) nr 800/1999 — Refundacje wywozowe do produktów rolnych — Artykuł 16 — Refundacja zróżnicowana — Dowód dokonania przywozowych formalności celnych — Przedstawienie kopii lub fotokopii dokumentu przewozowego — Rozporządzenie (WE) nr 1501/95 — Przyznanie refundacji wywozowych na rynku zbóż — Artykuł 13 — Odstępstwo od przepisów art. 16 rozporządzenia nr 800/1999)

(2009/C 19/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Finanzgericht Hamburg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Glencore Grain Rotterdam BV

Strona pozwana: Hauptzollamt Hamburg-Jonas

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Finanzgericht Hamburg — Wykładnia art. 13 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1501/95 z dnia 29 czerwca 1995 r. ustanawiającego niektóre szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 1766/92 w sprawie przyznawania refundacji wywozowych do zbóż oraz środków podejmowanych w przypadku występowania zakłóceń na rynku zbóż (Dz.U. L 147, s. 7) — Procedura uproszczona: obowiązek przedłożenia dokumentu przewozowego

Sentencja

Artykuł 13 rozporządzenia Komisji (WE) nr 1501/95 z dnia 29 czerwca 1995 r. ustanawiającego niektóre szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 1766/92 w sprawie przyznawania refundacji wywozowych do zbóż oraz środków podejmowanych w przypadku występowania zakłóceń na rynku zbóż, zmienionego rozporządzeniem Komisji (WE) nr 1259/97 z dnia 1 lipca 1997 r., należy interpretować w ten sposób, że fakt przedstawienia przez eksportera dowodu, że ilość co najmniej 1500 ton produktów zbożowych opuściła obszar celny Wspólnoty na statku nadającym się do transportu morskiego, nie zwalnia go z przewidzianego w art. 16 ust. 3 rozporządzenia Komisji (WE) nr 800/1999 z dnia 15 kwietnia 1999 r. ustanawiającego wspólne szczegółowe zasady stosowania systemu refundacji wywozowych do produktów rolnych obowiązku przedstawienia kopii lub fotokopii dokumentu przewozowego.

(¹) Dz.U. C 269 z 10.11.2007.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 27 listopada 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein oikeus — Finlandia) — Mirja Juuri przeciwko Fazer Amica Oy

(Sprawa C-396/07) (¹)

(Polityka społeczna — Dyrektywa 2001/23/WE — Ochrona praw pracowniczych — Przejęcie przedsiębiorstwa — Artykuł 4 ust. 2 — Poważna zmiana warunków pracy podczas przejęcia — Układ zbiorowy — Rozwiązanie umowy o pracę przez pracownika — Pracodawca uważany za odpowiedzialnego za rozwiązanie umowy — Konsekwencje — Odszkodowanie pieniężne od pracodawcy)

(2009/C 19/11)

Język postępowania: fiński

Sąd krajowy

Korkein oikeus

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Mirja Juuri

Strona pozwana: Fazer Amica Oy

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym — Kokkein oikeus — Wykładnia art. 4 ust. 2 dyrektywy Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów (Dz.U. L 82, s. 16) — Odpowiedzialność pracodawcy względem pracownika, który sam rozwiązał umowę o pracę w następstwie istotnego pogorszenia warunków pracy wynikającego z przejęcia przedsiębiorstwa, które skutkowało wprowadzeniem innego układu zbiorowego pracy.

Sentencja

Wykładni art. 4 ust. 2 dyrektywy Rady 2001/23/WE z dnia 12 marca 2001 r. w sprawie zbliżania ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do ochrony praw pracowniczych w przypadku przejęcia przedsiębiorstw, zakładów lub części przedsiębiorstw lub zakładów należy dokonywać w taki sposób, że w przypadku rozwiązania umowy o pracę lub stosunku pracy spowodowanego spełnieniem przesłanek stosowania tego przepisu i niezwiązanego z jakimkolwiek uchycieniem zobowiązaniom wynikającym z tej dyrektywy przez przejmującego, przepis ten nie nakłada na państwa członkowskie obowiązku zapewnienia pracownikowi prawa do odszkodowania pieniężnego od przejmującego na takich samych zasadach, jakie mają zastosowanie do prawa, na które pracownik może się powołać w przypadku gdy pracodawca niezgodnie z prawem rozwiązał umowę o pracę lub stosunek pracy. Jednakże sąd krajowy zobowiązany jest w ramach swoich uprawnień do zapewnienia, by przejmujący w takiej sytuacji poniósł przynajmniej te konsekwencje, które wynikają na podstawie prawa krajowego z rozwiązania umowy o pracę lub stosunku pracy, za które odpowiedzialność ponosi pracodawca, w tym zapewnił wypłatę wynagrodzenia i innych świadczeń przysługujących zgodnie z tym prawem za okres wypowiedzenia, do którego przestrzegania pracodawca ten jest zobowiązany.

Do sądu odsyłającego należy ocena sytuacji będącej przedmiotem postępowania przed sądem krajowym przy uwzględnieniu wykładni art. 3 ust. 3 dyrektywy 2001/23, zgodnie z którą utrzymanie warunków pracy uzgodnionych w układzie zbiorowym, który wygasa w dniu przejęcia przedsiębiorstwa, nie jest zagwarantowane po upływie tej daty.

(¹) Dz.U. C 269 z 10.11.2007.